

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jus Canonicum Ad Libros V. Decretalium Gregorii IX.

Huth, Adam

Augustæ Vindelicorum, 1732

4. De mutuis petitionibus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63433)

quæ ratio pars est processûs substantialis, ut sine illa neque hic, neque sententia valeat. *Gail. L. 1. obs. 54. n. 7.*

Resp. 3. Si plures sunt principaliter intereffati, citandi sunt omnes v. g. ejusdem hæreditatis plures possessores. Ratio, quia omnes unam personam repræsentant. Quandoque tamen una persona pro alia citari potest, v. g. maritus in causa uxoris &c.

Q. 6. Quinam sint effectus citationis valida?

Resp. 1. inducit præventionem, ut dictum. 2. perpetuat jurisdictionem judicis delegati, ut morte delegantis non exspiret. *c. 20. de off. deleg. 3.* Inducit litis pendentiam juxta dicenda infra *ad tit. 16. & Clem. 2. ut lit. pend.* 4. facit rem litigiosam, ut prohibita sit ejus alienatio regulariter. *Auth. litigiosa C. de litigios. 5.* interrumpit præscriptionem. *L. 3. C. de præscript. 30. vel 40. annor.* 6. citatum adstringit ad comparandum, nisi justâ exceptione se tueatur, ut adeo ad instantiam partis possit in eum tanquam contumacem procedi. *c. 2. de dol. & contum. &c.*

TITULUS IV.

De mutuis petitionibus.

Q. 1. Quid hic intelligatur per mutuas petitiones? *Resp.* Nihil aliud, nisi conventio coram Judice ex parte Actoris, & reconventio ex parte Rei; dum scilicet hic viso Actoris libello,

lo, quo quid à se petit, vicissim oblato libello petit aliquid ab Actore, ita ut interveniant petitiones duæ reciproæ, quas mutuas vocant AA.

Q. 2. Quid juris sit circa reconventionem?

Resp. 1. Approbata est reconventio c. 1. & 2. h. t. L. 14. junctâ Auth. Et consequenter. C. de sent. & interloc. Ut quis patiatu se reconveniri coram eodem iudice, sive Ordinario, sive delegato, licet non sit proprius, coram quo convenit Adversarium. Modò delegatus sit constitutus ad instantiam Actoris; si enim ad instantiam utriusque, imputet sibi Reus, quòd in rescripto causam reconventionis exprimi non curaverit.

Resp. 2. Reconvenire potest Actorem omnis conventus, modò facultatem agendi habeat. Ratio, quia reconvenire est agere, ergo. Agendi autem facultate destituuntur Excommunicati, proscripti vel Banniti. c. 12. de except.

Q. 3. Quinam reconveniri possint, & in specie num Actor Clericus coram iudice seculari? Resp. ad 1. Regulariter adversus quemlibet Actorem reconventio à Reo potest institui. L. 14. C. cit. Nisi tamen Actor fuerit agens alterius nomine Procurator, nequit enim hic de proprio debito reconveniri; uti nec Tutor vel Curator, dum agunt nomine pupilli aut Minoris.

Resp. ad 2. Clericus de jure scripto probabilius non potest reconveniri à Laico, reconventionem non per modum exceptionis, sed actionis

proposita. Ratio, quia reconventio est secunda conventio; atqui conveniri non potest Clericus coram iudice sæculari, ergo nec reconveniri. Deinde cessat in Clerico ratio reconventionis expressa in *L. 14. C. de sent. & interloc.* Ergo. *De iure scripto*, nam vi consuetudinis & receptæ praxeos in tribunalibus Clericus potest reconveniri. Haunold, Wiestner, Schmalzgr. & AA. comm. qui tamen triplicem addunt limitationem. 1. ut causa non sit spiritualis, vel criminalis. 2. ut reus non procuraverit fraude vel dolo se conveniri coram iudice Laico. 3. ut executio sententiæ à iudice Laico latæ iudici Ecclesiastico relinquatur.

Q. 4. In quibus causis locum habeat mutua petitio, seu reconventio? Resp. 1. In omnibus specialiter non exceptis. Comm. ex L. 1. §. ult. ff. de extraord. cognit. Sive utraque causa sit ejusdem, sive diversi generis; sive utraque actio realis sit, sive conveniar ego reali, velinque reconvenire personali. Ratio, quia jura generaliter loquuntur.

Resp. 2. Locum non habet reconventio in causis executivis, seu habentibus paratam executionem, quia in his cessat ratio & finis: nec in causa depositi vel compensationis c. 2. de deposit. L. 11. C. depositi. Nec in causa summaria, si reconveniens velit processum Ordinarium instituire. Intelligenda hæc quoad effectum simultanei processus. 2. Non in causa appellationis; quia iudex appellationis unice ad hoc eligi-

eligitur, ut judicet super sententia judicis in primâ instantia, eam vel reformando vel approbando. 3. Non in causa spoli, quia spoliatus ante omnia restituendus; nisi reconventio fiat super spolio in re diversa. 4. Non in causis à jurisdictione judicis, coram quo facta est conventio, exemptis, qualis causa est spiritualis respectu Laici, feudalis respectu eorum, qui non sunt domini vel Pares Curia &c. 5. Non permittitur Actori reconvento reconvenire iterum reum; ne fiat nimia petitionum coacervatio. 6. Non in causis criminalibus criminaliter intentatis, si accusatus reaccusare velit criminaliter. *L. 19. C. de his, qui accus. L. 5. ff. de publ. jud. quod ipsum tamen variè limitatur.*

Q. 5. Quinam sint effectus reconventionis?

Resp. Primus est prorogare jurisdictionem judicis, ut Actor per reconventionem reconventus ita subjiciatur judici, coram quo causam agit, ut in causa reconventionis eum, licet alias non competentem, nequeat reculare. *L. 14. C. de sent. & interloc.* *Effectus secundus* est, facere processum simultaneum, ut nimirum causa utraque simul ventilanda, & unâ sententiâ sit terminanda. Modus hîc procedendi describitur à Schmalzgr. *h. n. 12.* Ut utrumque hunc effectum operetur reconventio, necesse est, eam proponi ipso litis exordio. *c. 1. h. t. Clem. 2. §. verum de V. S.* aut saltem immediatè post litem contestatam. Barb. in *L. 29. ff. de judic.* Nam post unum aut plures actus à litis contestatione, durante li-

tis tempore proposita effectum prorogationis solum habet. *Arg. c. 3. §. reus de rescript. in 6.*

TITULUS V.

De litis Contestatione.

Q. 1. *Quid sit litis contestatio?* *Resp. 1.* Litis contestatio, quæ est principium ac basis iudicii, cum citatio sit potius principium actionis instituendæ, definitur, quòd sit petitio Actoris in iure facta, & congrua responsio Rei secuta animo litigandi *c. un. h. t. & c. 54. §. licet de Elect.*

Q. 2. *Quomodo fiat litis contestatio?* *Resp. 1.* Ex parte actoris, dum is vel per se ipsum vel ad interrogationem iudicis in iudicio repetit narrata & petita libelli sui, affirmandòque vera esse & à se petita, & fieri debere, eaque ut fiant, deposcit, vel etiam simpliciter dicit, *repeto narrata & petita libelli mei*; quæ est contestatio litis affirmativa. Ex parte rei autem, dum is vicissim respondet v. g. *nego narrata, prout narrantur, vera esse*; vel, *dico petita fieri non debere*; quæ est contestatio litis negativa. Animus item litigandi ex utraque parte adesse debet, qui, si reus quidem respondeat, dicat tamen, se id tantum informationis gratia facere, de iure non censetur adesse. *Pichl h. n. 2.*

Resp. 2. Litis contestatio fit etiam i. verbis dubitativis, v. g. dum reus dicit, *non credo narrata*

TATA